Anul XIV. No. 2384. ◆◆ 6 PAGINI 2 LEI Miercuri 21 Aprilie 1937

Gazeta Sporturilor

COTIDIANUL SPORTULUI ROMÂNESC

ABONAMENTE:
Pe un an . . . . . LEI 600
Pe şase luni . . . . . „ 350
Instituţiuni, Cluburi şi Proprietari . . „ 2000
Un număr vechiu . . . . . „ 4

Birourile : STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2. — BUCUREŞTI

Directori-Fondatori : E. EMILIAN şi E. MUNTEANU Director: AL. MUNTEANU Prim redactor N. PAPAGHEORGHE

PUBLICITATEA DUPA TARIF
TELEFON: Direcţia 3.26.60. Administra ia 3.26.60 Redacţia şi provincia 3.26.69.

POST-FESTUM

Un comentariu complimentar la un eveniment grandios

Stadionul. — Organizarea administrativă.— Selecţioneurii. — Valoarea rezultatului.— Arbitrajul

«Footballul românesc a trăit eri o zi mare» — ne spunea un oficial, care nu se entuziasmează prea uşor. Impărtăşim aceasta părere şi avem de făcut unele adăugiri la tot ce s'a scris până acum.

Intr'adevăr, a fost o zi mare, nu pentrucă echipa noastră a obţinut un rezultat remarcabil, nici chiar pentru faptul că a făcut o partidă excepţională. Succesul îl legăm de ambianţa generală a zilei.

Footballul are nevoie de zile de mare animaţie.

Nimic nu-i foloseşte mai mult decât momentele de mare însufleţire sau atmosfera sărbătorească, realizabilă numai în întâlniri ca cele de eri. In urmă cu opt zile spuneam că pentru cauza footballului este de cel mai mare interes să facem din Cehoslovacia—România, prilej pentru făurirea unor noui orizonturi.

Rezultatul şi jocul, dar mai ales cadrul în care s'a desfăşurat matchul, toate dominate de prezenţa Majestăţii Sale Regelui Carol II, au făcut din partida de Duminecă cel mai mare eveniment al footballului. Pentru unele scăderi cari s'au înregistrat în ultima vreme şi cari îndemnau, într'o măsură oarecare, la pesimism, ansamblul zilei de Duminecă are caracterul unui prilej de destindere.

D. R. BARLASSINA

Stadionul

In primul rând, veţi conveni că avem nevoie de un stadion de proporţii corespunzătoare desvoltării pe care a luat-o footballul. Stadionul din Dealul Spirei e prea mic pentru masele cari se pot concentra la un joc internaţional.

Ori, e păcat ca dintr'o cauză de gospodărie sau mai bine zis dintr'o neînţelegere faţă de ce este vital în sport, să oprim o ascensiune care poate fi de cel mai mare folos mişcării sportive generale.

Relevând această insuficienţă a stadionului, care provoacă şi preţul scump al biletelor în raport cu costul vieţii în România, ţinem să evidenţiem meritele principalului organizator al matchului de eri.

E vorba de d. Eugen Haţiegan, care a reuşit un adevărat tur de forţă. Matchul de eri a beneficiat de una din cele mai reuşite organizări.

Un aparat de ordine bine pregătit, un personal compus din oameni cari au ştiut să evite busculade şi incidente. Operaţiile de control şi plasare au decurs în modul cel mai normal. Fiecare spectator şi-a găsit locul cumpărat, ceeace constitue un adevărat record şi toată lumea a plecat mulţumită dela stadion.

D. Eugen Haţiegan, care a fost organizatorul —aproape exclusiv— al laturei administrative, are merite excepţionale şi e bine să fie subliniate, fiind vorba de o muncă neîntreruptă de două săptămâni.

Selecţioneurii

In tot ce s'a scris după match nu s'a pomenit un cuvânt despre Comisia de selecţie. E drept că la noi, dacă echipa învinge, meritele sunt exclusive ale: jucătorilor, publicului şi ale oricui vreţi, afară de comisia de selecţie. Dacă echipa pierde, comisia este identificată înziste de terminarea matchului ţintuită la stâlpul infamiei şi executată fără cruţare.

Deoarece nu împărtăşim acest fel de a vedea, nu putem să trecem cu vederea pe cei cinci: Iuga, Costel Rădulescu, Moraru, Huza şi Stroescu, ale căror merite au fost pur şi simplu ignorate. Forul acesta, prezidat de unul din oamenii competenţi ai footballului şi de omul de suflet care este Liviu Iuga, a realizat o operă frumoasă, montând peste tot felul de greutăţi echipa care a jucat cum se ştie. In alte vremi, meritele acestei comisii nu se conturau atât de categoric. Au fost ani când echipa se făcea aproape singură... Scheletul era asigurat de posibilităţile evidente ale unei echipe de club şi era nevoie de simple complectări. De data aceasta, nu numai că s'au ivit dificultăţi particulare, dar selecţioneurii au fost puşi în situaţia să caute titulari pentru 9 posturi.

La zece zile de match doi oameni erau selecţionabili indiscutabili: Albu şi Bindea, iar în ultimele zile a eşit din discuţie şi Bindea. Pentru absolut toate posturile se căutau titulari. Şi n'a fost lucru uşor, pentrucă înainte de toate comisia de selecţie era călăuzită de o concepţie, care i-a restrâns orizontul şi numai după examene şi verificări repetate, după ce cu o obiectivitate din cele mai categorice s'au pus la încercare toate soluţiile s'a ajuns la echipa care a jucat. Comisia de selecţie a reuşit să rea-

(Continuare în pag. III-a)

IN PAGINA IV-a :

Declaraţiile facute eri presei de d. V. V. Vilea, preşedintele F. R. F. A.

DUMINECA, PE STADION UN NOU JOC INTERNAŢIONAL:

ITALIA - ROMANIA la rugby

Echipa noastră trebuie să-şi ia revanşa

Natural, numai la o săptămână de marea dispută Cehoslovacia — România, matchul internaţional de rugby Italia — România, ar urma să se piardă în freamătul ce stărue încă după succesul României, în foot-ball asociaţie.

Sunt însă amănunte care nu vor scăpa marelui public şi care vor face massele sportive să-şi îndrepte privirea spre un sport în care ideea pur sportivă stă la baza oricărei manifestaţiuni.

Câtă tristeţe într'o vorbă de spirit aruncată la matchul Cehoslovacia — România. Domnul Caracostea, preşedintele F. R. F.-ului se găsea într'un grup de oficiali ai F. R. F. A.-ului, cari la văzul distrugerei scaunelor de către publicul dela peluză, îi spuneau conducătorului rugbyului:

— «La matchul Italia — România, ai scăpat de asemenea minifestaţiuni».

Acesta este adevarul! Trist dar cu toate acestea realitatea pare de neînlăturat, în faţa preferinţelor spectatorilor din sport.

Nimeni însă nu trebue să uite că Duminică 25 Aprilie se dispută, pentru prima oară, un match internaţional în adevăratul înţeles al cuvântului.

Este primul match inter-ţări pe care îl găzdueşte Bucureştiul.

Şi rugbyul îşi joacă o carte mare în această zi.

Joacă revanşa a două înfrângeri suferite pe nedrept din partea italienilor.

Un sport bărbătesc în adevăratul înţeles al cuvântului, un sport în care atletismul joacă cel mai mare rol, un sport practicat de nişte adevăraţi amatori, un sport în care proporţie pe origină nu se poate face, acest sport lâncezeşte din cauza lipsei de posibilităţi materiale.

Chiar organizarea matchului de Duminecă implică serioase sacrificii băneşti din partea F. R. R.-ului.

Iar despre reţetă, este greu să vorbim, cu toate preţurile mici de vânzare ce se vor percepe.

In apus, rugbyul este la loc de cinste. In Anglia concurează serios footballul, iar în Franţa sunt regi-

(Continuare în pag. 4-a)

CONSILIERUL CU EDUCAŢIA SPORTIVA PE MAIDAN

Dintre oraşele noastre de provincie, Ploeştiul a realizat desigur cel mai miraculos salt de transformare sportivă.

In «doi timpi şi trei mişcări», urbea aceasta servită ani de zile numai de cazna atletică a clubului Prahova, a devenit o veritabilă metropolă sportivă. Şi-a înmulţit cluburile de football. A introdus boxul; şi-a însuşit un frumos prestigiu în activitatea footballistică divizionară. A scos la suprafaţă campioni amatori şi profesionişti de box. Şi-a amenajat săli de antrenament. Iar — acum în urmă — şi-a completat zestrea cu un stadion pentru care cei cari l-au văzut în frunte cu d. general Virgil Bădulescu au avut — şi continuă să aibe — elogii zgomotoase şi justificate.

In adaptarea aceasta rapidă şi victorioasă la nevoile de sport ale vremii, d. avocat Jean Chiţu are — indiscutabil — un merit special. Prezenţa sa, cu sfaturi, cu îndemnuri, cu intervenţii şi bani proprii, a constituit pentru mişcarea sportivă ploeşteană, trambulina indispensabilă a lansării.

Este indiscutabil însă că d. Chiţu a şi găsit — oriunde a deschis uşa — urechi atente şi solicitudini prompte. Capitolul acesta ar impune semnalarea unei întregi duzine de nume din oficialitatea ploeşteană.

Dar nu un pomelnic de elogii pentru merite cari pretind discreţie şi anonimat, ne-a sugerat aceste câteva rânduri de comentariu.

Ceiace vrem să subliniem aici — pentru uzul manualelor cari se vor ocupa cândva de truda pe care o impune victoria ideii de sport — este... adversitatea pe care o întâmpină opera sportivă ploeşteană. Mentalitatea strâmtă, poticnită, care se cramponează cu argumente hilare în drumul drept şi larg al ascensiunii pe care — necontenit — o urmăreşte sportul.

Ca pretutindeni, există şi la Ploeşti anti-sportivi. Personagii cu nume şi cu principii (cu burtă şi cu artritism) pentru cari «Sportul» se leagă încă de noţiunea de inutilitate.

Sport?... Haida de!... Carte şi spitale. Mâncare şi băutură...

Sânt necesare desigur, şi acestea. Dar cartea nu împiedică sportul. Nici invers. Iar sportul face — pe cât posibil — inutilă prezenţa spitalelor.

Şi totuşi, într'o ultimă şedinţă a consiliului comunal judeţean, d. avocat Chiţu a fost obligat să se amuze pe socoteala unui consilier războinic şi anti-sportiv.

S'a discutat în acest consiliu nevoile bugetare ale sportului ploeştean. Subsidiile de cari au încă nevoe, cluburile ploeştene de football, boxul şi amenajarea stadionului local.

— Sport ?... a răsărit subit (şi belicos) un consilier al cărui nume se zbate într'o curioasă împreunare de Mir şi State: Statemir, sau aşa ceva.

Eu mi-am făcut educaţia sportivă pe maidan.

— Numai educaţia sportivă?... a zâmbit d. Chiţu în hazul prompt şi aprobativ al celor prezenţi.

Restul discuţiei nu are importanţă. Subsidiile pentru sportul ploeştean au fost votate. Este lipsit de interes, deci, să mai semnalăm aici ripostele inutile ale a-sportivului consilier cu Mirul legat de State (inutile) de salarizare, în Consiliul comunal ploeştean.

Dar scena trebuia neapărat consemnată. Pentru a se vedea că chiar acolo unde o energie constructivă realizează frumoase performanţe sportive, adversitatea există şi trebue înfrântă...

George Fulga

Echipa Cehoslovaciei a părasit aseara Capitala

O interesantă declaraţie a d-lui prof. dr. Pelikan

Aseară la orele 22.10, echipa Cehoslovaciei, conducătorii ei şi reprezentanţii presei pragheze au părăsit Bucureştiul.

In gara de Nord, reprezentanţii footballului ceh au fost salutaţi de numeroşi oficiali.

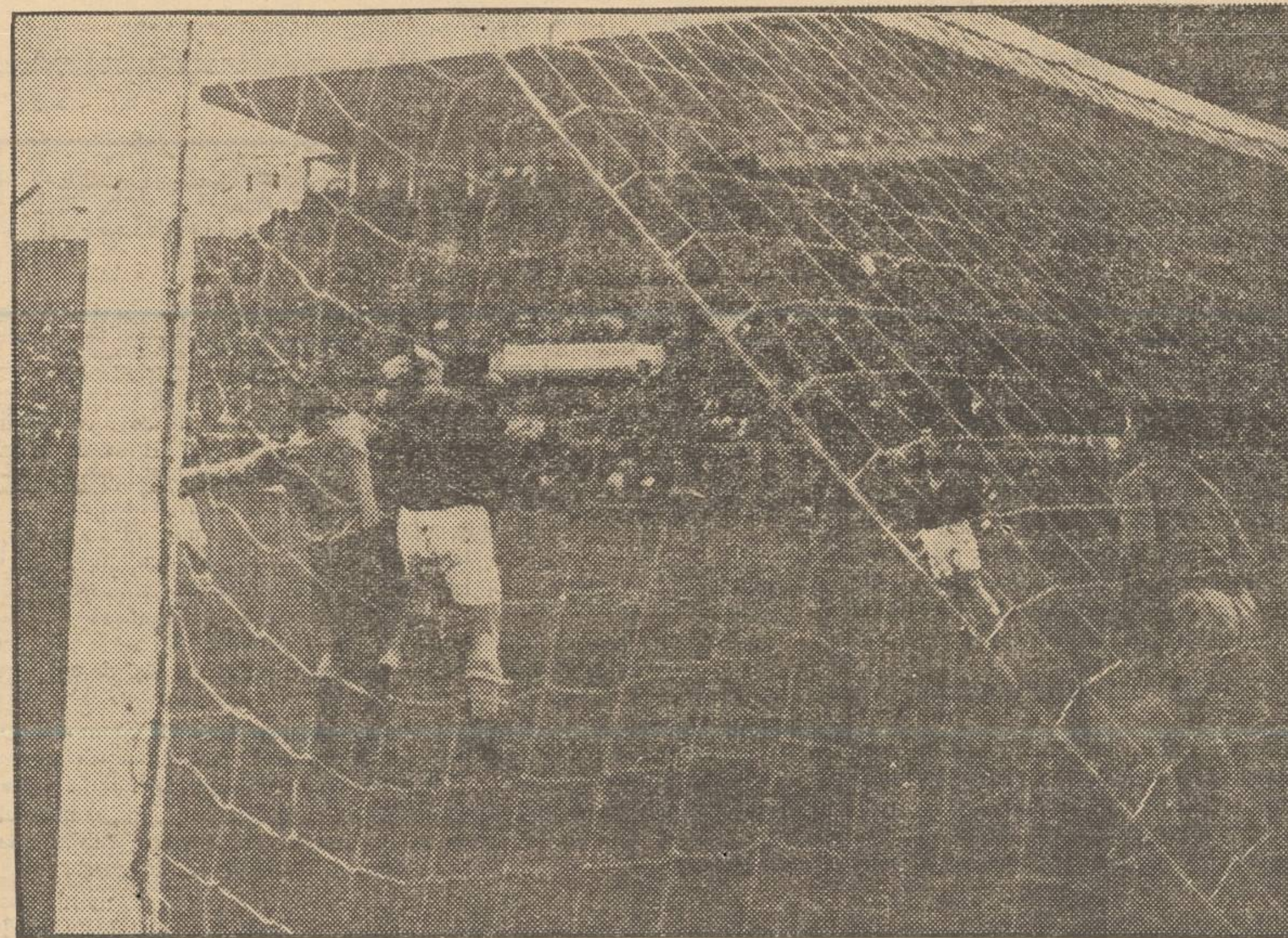
D. Pelikan, preşedintele federaţiei cehe, ne-a spus următoarele:

«Imi iau adio de Capitala României cu regret. Am cele mai frumoase amintiri din minunatul d-voastră oraş, atât în ceeace priveşte lupta de pe teren, cât şi amabilităţile cu care am fost înconjuraţi în tot impul şederei noastre.

«Matchul nul cu care s'a încheiat prima întâlnire a Cupei Eduard Beneş, constitue o ercelentă propagandă pentru această competiţiune.

«Aşteptăm cu nerăbdare echipa d-voastră la Praga, unde sperăm să ne revanşăm atât de frumoasa primire făcută cât şi de rezultatul de pe teren».

O fază a matchului România-Cehoslovacia

Apărarea cehilor a avut mult de furcă cu înaintaşii noştri. Momentele de panică s'au succedat mai ales în repriza doua când românii dezlănţuiţi căutau cu toată puterea goalul victoriei. Clişeul nostru reprezintă un astfel de moment penibil pentru cehi. Planicka în poartă aşteaptă atent şi încordat în timp ce Covaci se luptă cu Burger (ceh) pentru balon.

Victoria echipei noastre naţionale de football (fiindcă, pentru noi, un match egal, cu Cehoslovacia atinge dimensiunile unei victorii), a provocat Duminică seara, adevărate manifestaţii de glorificare. Oficiali, foşti oficiali, viitori oficiali sau simpli suporteri, «au udat» până în zori, bucuria de pe stadion şi-au închinat pentru cehi şi pentru viitoarele noastre bucurii...

La «Athenée Palace», «udătura», a respectat obligaţiunile unei mese protocolare: menu fixat de alţii, smockinguri, zâmbete de rigoare şi discursuri.

N'a fost rău, dar a fost «rece». Din această pricină, un cunoscut membru al «Comisiunii de selecţie» (cu temperament cald şi cunoscute călduri stomacale) a dispărut foarte iute dela banchet şi în tovărăşia unui alt oficial cu temperament tot atât de cald şi cu vechi fierbinţeli stomacale, a colindat aproape toată Capitala, pentru «a uda» în doi, succesul echipei naţionale.

Spre dimineaţă («când zorii au atârnat de pieptul cerului mărţişor de raze»... cum ar spune un poet) cei doi oficiali au simţit plumb în picioare, uscăciune în gât şi nehotărâre în gânduri.

— Unde mai mergem d-le?..

— Păi, fiindcă tot suntem în faţa unei cârciumi, să intrăm aici.

La prima masă, un chelner le-a întins o listă aglomerată.

— Ce luăm?..

— Eu zic, să luăm nişte... vin.

— Vă dau un vin vărsat!... s'a oferit «garçonul»

— Vărsat?... au explodat concomitent, cei doi oficiali. Cine l-a vărsat d-le?... Sunteţi nebuni? Adunaţi-l imediat, şi aduceţi-l tot aici...

In privinţa jucătorului care urma să apere poarta României, a planat o confuzie pe care un confrate — care a anunţat că va juca Sadowsky — a făcut-o şi mai acută.

La apariţia echipei noastre pe teren, tribuna a fremătat sub următoarea întrebare:

— Cine e portar: David sau Sadowsky?..

Incet, încet însă, toată lumea s'a lămurit:

— Joacă David.

Numai d. judecător Raţiu, pe care informaţia confratelui care a anunţat că va juca Sadowsky l-a convins definitiv, mărturisea eri dimineaţă unui prieten, în gâlgâiri de râs:

— Auzi d-le: 40.000 de dobitoci ţipau în tribune «Bravo David» numai eu ştiam că joacă... Sadowsky.

— Şi, ceiace e şi mai curios, — l-a întărâtat prietenul — este că deşi a jucat Sadowsky, a fost decorat David...

Castor